

ΕΙΚΟΝΕΣ

Νεοσσοί

Νεοσσοί ἐπιγράφεται ἡ ώραία καλλιτεχνική εἰκὼν ἣν παρέχει σήμερον τὸ «Ἀττικὸν Μοῦσεϊον». Νεοσσοί ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς φιλοστόργου ὀρνίθου ἦτις τοὺς προστατεύει ἐξηρεθισμένη. Νεοσσοί πίνοντες ἢ ραμφίζοντες ἐντὸς τοῦ παρακειμένου πρὸς τροφήν των ἀγγείου. Καὶ νεοσσοί, ἀνθρώπινον πλέον νεοσσοί, χαριέστατα νήπια, γελαστά καὶ πρόσχαρα, ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος παπποῦ, ὅστις τὰ προσβλέπει μετὰ γλυκυτάτου μειδιήματος στοργῆς, συλλαβόντα ἓνα τῶν ἄλλων νεοσσῶν, τῶν τῆς καλῆς κούρας, ὃν θαυπεύουν ὡς ἀδελφόν καὶ περιεργάζονται παντοιοτρόπως, ἐνῶ παρισταμένη ώραία χωρική νέη, ἴσως ἡ μήτηρ των, μετ' ἀνασκουμπωμένους τοὺς εὐρώστους τῆς βραχίονας, θεᾶται μειδιῶσα καὶ αὐτὴ τὴν ὅλην θαυμασίαν ἐν τῇ ἀπλότητί της σκηνήν. Ἀγροτικὸν εἰδύλλιον τρυφερώτατον καὶ συγκινητικώτατον καὶ ἡδύτατον. μετ' ἐξόχου χάριτος καὶ δυνάμεως ἀποδοθὲν ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ ζωγράφου.

Ὁ μέγας δούξ

«Τίς εἶνε ὁ Μέγας οὗτος Δούξ;» διχαίως δύναται νὰ ἐρωτήσῃ πᾶς τις συνειθισμένος νὰ βλέπῃ ἐν τῷ «Ἀττικῷ Μοῦσεϊῳ» τὰς εἰκόνας τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐκάστοτε. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀναζητήσῃ ἐν τῷ φύλλῳ οὐδένα δούκα θὰ ἀνεύρῃ. Μήπως συνέβη λάθος καὶ ἐλησμονήθη νὰ συμπεριληφθῇ ἡ εἰκὼν; Ὁχι εἰς τοιαῦτα σφάλματα δὲν περιπίπτει τὸ «Ἀττικὸν Μοῦσεϊον» νὰ λησμονῇ δῆλα δὴ ὅ,τι λέγει. Ἀλλ' ὡς φαίνεται ἄλλο τι.

Ὁ Μέγας δούξ οὐ τὴν εἰκόνα σήμερον δημοσιεύομεν δὲν εἶνε ἄνθρωπος, εἶνε γλαυξ. Εἶνε ἡ ἀξιολογώτατη τῶν γλαυκῶν, ὀνομάζεται δὲ καὶ «Εὐρωπαῖκός δούξ». Ἐχει ὕψος δύο ποδῶν καὶ μεγάλην δύναμιν ὥστε καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν ἀντιπαρατάσσεται, πολλάκις δὲ ἀμφοτέροι καταπίπτουσι νεκροί. Ἐχει ράμφος καὶ ὄνυχας μαύρους, πτερὰ ἐρυθρὰ μετὰ κηλίδων μαύρων καὶ ραβδώσεων ἀμαυρῶν. Αἱ πτέρυγες ὅταν τὰς ἀνοίγῃ ἔχουσι μῆκος πέντε ποδῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶνε μέγιστοι καὶ αἱ κόραι αὐτῶν μαύραι μετὰ κιτρίνου κύκλου. Κατοικεῖ εἰς ρωγμὰς βράχων καὶ παλαιῶν πύργων καί μενῶν ἐπὶ βουνῶν σπανίως δὲ κατα-

βαίνει εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁ μέγας δούξ τρέφεται ἐν λαγῶν, ἀσπαλάκων, μυῶν, καὶ πτηνῶν, τρέμουν ταῦτα δὲ ὑπὸ φόβου ὡς ἂν ἀκούσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς νυκτὸς τὰς κραυγὰς του: «Χουχού! χουχού! χουχού! οὐχού!»

Τὸ περιεργὸν δὲ εἶνε ὅτι εὐκόλως ἐξημεροῦται, ἴκουει τὸ ὄνομά του, ἀποκρίνεται εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του.

Εὐρίσκεται δὲ καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀσίᾳ, κοινώτατος δὲ εἶνε ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Κεῖ, σὲ μὴδ παράμερην γωνίᾳ,

Τραγουδεῖ ὁ ἔρηνος καὶ λείει:

— «Ἄν ὁ κόσμος δείχνει ἀπονία

«τὰ φτωχὰ τραγουδία μου, τί φταίει;

«Ἐχει τόσα ἀστέρια ὁ οὐρανὸς

«αἰοῦ γλυκοφωτοῦν κι' ἀναγαλλιάζουν,

«Κ' εἶνε τόση ἡ χάρις καθενὸς

«Ποῦ ὅλοι τὰ θαροῦν καὶ τὰ θαυμάζουν.

«Κι' ἂν ζητεῖ δειλὰ καμμιὰ φορὰ

«Κάποιο ταπεινὸ νὰ τρεμοφέξῃ,

«Ποιὸς θ' ἀφήσῃ τ' ἄλλα τὰ λυμπρὰ

«Στὸ φτωχὸ αὐτὸ γιὰ νὰ προσέξῃ;

«Πᾶψε πιά, τραγουδὶ θλιβερό,

«Κι' ἀπὸ σένα δόξα δὲν προσμένω!

«Κι' ἀσκοπα σὺν χάνω τὸν καιρὸ

«Ἀς σωπαίνω! κάλλιο νὰ σωπαίνω!...»

Ξάφνω μιὰ ξανθοῦλα ντροπαλὴ

Ποῦ ἀκουσε τὰ λόγια τὰ θλιμμένα,

Ἐρχεται διὰ του, τὸν φιλεῖ

Καὶ τοῦ λέει—«Τραγουδῆσε γιὰ μένα!»

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μελισσῶν

ἐντὸς ἐπιστολοκιβωτίου

Εἰς τὸ Βίνδικ τῆς Σιλεσίας οἱ ἄνθρωποι φαίνεται ὅτι δὲν ἔχουσιν πολὺ ζωηρὰν ἀλληλογραφίαν πρὸς τὸν ἔξω κόσμον, διότι ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τοῦ χωρίου φωλεάζει σμῆνος μελισσῶν, τὸ ὅποιον ἐσυνήθισε τὸν ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον ὅστις ἔρχεται ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν καὶ ἀνοίγει τὸ κιβώτιον πρὸς ἐξαγωγήν των ἐπιστολῶν.

Τὸ στάζον ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν μέλι καθιστᾷ αὐτὰς, πρὸ πάντων τὰς ἐρωτικὰς, «γλυκυτάτας» ὑποθέτομεν,

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ποικιλώτατον, κομψότατον, περιεργότατον, ἄξιον πάσης συνδρομῆς καὶ πάσης ὑποστηρίξεως, ἐξεδόθη πρὸ μικροῦ τὸ διὰ τὸ 1891 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Μιτιάδου Φωτιάδου, γραμματέως τῆς «Ἑφημερίδος». Συνειργάσθησαν εἰς αὐτὸ οἱ καλλίτεροι τῶν λογίων, τῶν ἐπιστημόνων, τῶν ποιητῶν μας. Αἱ εἰκόνας του

εἶνε πλεῖσται, κάλλισται, ἐκλεκτόταται. Ἡ φιλοκαλία τοῦ ἀτυνθῆς. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μέγα. Κρὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἐλαχίστη. Δύο δραχμαί.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐν τῇ ἀτυνομίᾳ.

— Δοιπὸν, παιδάκι μου, ὁμολογεῖς ὅτι διέπραξες αὐτὴν τὴν κλοπὴν;

— Ναί, κύριε ἀτυνόμε.

— Πολὺ νέος ἤρχισες...

— Τί τὰ θελετε; Ὁ πατέρας μου εἶνε ἄρρωστος καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀντικαταστήσω. Εἶμαι ὁ πρωτότοκος!

Χωρὶς τὴν πηγαίνει εἰς τὸν φωτογράφον καὶ τῷ ἀνακοινώνει ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ φωτογραφῇ τὸ παιδάκι τῆς, ἐρωτῶσα αὐτὸν συνάμα τί εἶδος ἐνδυμασίας νὰ προτιμήσῃ.

— Κυρά μου, λέγει ὁ φωτογράφος, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ φωτογραφῇσιν τὸ παιδάκι σας γυμνόν, μόνον μετὰ τὸ ὑποκάμισον, τοιουτοτρόπως τὰ παιδάκια φαίνονται πάντοτε ὡραιότατα.

— Μὰ κύριε φωτογράφε, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον.

— Διατί;

— Διότι τὸ παιδάκι μου εἶνε ἡλικίας 17 ἐτῶν!

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

1

ΛΑΜΑ ΙΠΠΟΥ

λας	ι	σφα	τρος
α	των	ι	χων
α	κα	ει	λε
ρος	ο	ψυ	ε
Ο	ρευσ	στε	νε

Ἀρχεται τὸ ὄμμα κάτωθεν ἐκ δεξιῶν καὶ καταλήγει εἰς τὴν ἀπέναντι γωνίαν.

2

ΔΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἡ ὁποία ἄρα σχέσις μεταξὺ ὑπηρετοῦ ὑπηρετήσαντος ἐξ κυρίους καὶ στρατιώτου περατώσαντος τῆς θητείας του;

Τὸν φρίσσω καὶ τὸν λαχταρῶ νὰ φύγῃ ἢ νὰ μένω πεθαίνω ἂν δὲν τὸν ἴδω

Νὰ συμπληρωθῇ τὸ δίστιχον.

Ἀραβικὸς Ἴππος

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δ. Φ. Β. Ἐνταῦθα. Εὐχαρίστως τὸ 2, τὸ 1 ἴσως βραδύτερον, δίδει εἶνε μέγαλο. — Κ. Δ. Κάρυστον. Ἀπεστάλησαν. — Χρ. Π. Πρέβεζαν. Συνδρομὴ ἐλήθη, διατριβαὶ δημοσιευθήσονται προσεχῶς. — Ν. Π. Ὁδησσόν. Δεχόμεθα: σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις σας ὑπὲρ τοῦ «Ἀττικῷ Μοῦσεϊου». — Π. Θ. Μ. Βερδιάνσκα. Τὰ προβλήματα τῆς dame θὰ δημοσιευθῶσι προσεχῶς.

Τὰ φύλλα τῆς α. ἐξαμηνίας ἀπέτελεσαν

ΔΑΜΠΡΟΝ ΤΟΜΟΝ

πωλούμενον εἰς τὸ γραφεῖον μας καὶ εἰς τὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δραχμῶν 6.